

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 października 2023 r.,  
sprawy **A. L.**  
skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku  
z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 303/22,  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Chojnicach  
z dnia 6 maja 2022 r., sygn. akt II K 477/20,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. W. – Kancelaria Adwokacka w C. – 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

## UZASADNIENIE

A. L. został oskarżony o to, że „w dniu 12 lutego 2019 r. w C., przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 26 marca 2013 r. do 25 marca 2016 r. całości kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 7 listopada 2013 r. sygn. akt II K 52/13 za przestępstwo podobne z

art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. dokonał rozboju na osobie F. J. w ten sposób, że przy użyciu przemocy polegającej na uderzeniu w tył głowy skutkującym przewróceniu się pokrzywdzonego na ziemię doprowadził go do stanu bezbronności, czym spowodował u niego niewielką ranę w okolicy prawego łuku brwiowego z otarciami naskórka w tej okolicy oraz w bocznej części oczodołu prawego, a także otarć naskórka na grzbietowej powierzchni palca czwartego i piątego ręki prawej, co spowodowało rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel z pieniędzmi w kwocie 1500 zł, czym działał na szkodę F. J.”, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Chojnicach, wyrokiem z dnia 6 maja 2022 r., sygn. akt II K 477/22, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazał go na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 13 lutego 2019 r. godz. 11:30 do dnia 4 września 2019 r. godz. 11:30. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego F. J. 1500 zł tytułem naprawienia wyrządzonej szkody.

Zaskarżając apelacją wyrok Sądu Rejonowego w całości, obrońca oskarżonego zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony A. L. w dniu 12 lutego 2019 r. w C., dokonał rozboju na osobie F. J. w ten sposób, że przy użyciu przemocy spowodował rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel z pieniędzmi w wysokości 1500 zł, czym działał na szkodę F. J., w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a zwłaszcza konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego, który nie przyznał się do dokonania rozboju a jedynie do kradzieży, nie pozwalał na dokonanie takich ustaleń, a głównym dowodem świadczącym o sprawstwie A. L. były zeznania F. J., który w dniu zdarzenia znajdował się w stanie upojenia alkoholowego i miał ograniczoną możliwość postrzegania.”

W związku z tym zarzutem skarżący wniósł:

- o zmianę wyroku sądu I instancji, poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu i przyjęcie, że stanowił on wykroczenie z art. 119 k.w., a w konsekwencji umorzenie postępowania karnego z uwagi na przedawnienie karalności, względnie
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

Apelację w sprawie wniósł także oskarżony, zdaniem którego został on pozbawiony prawa do obrony, z uwagi na to, że w okresie od dnia 2 września 2020 r. do dnia 18 lutego 2021 r. wyznaczony w sprawie obrońca z urzędu nie brał udziału w rozprawach, nie zadawał pytań przesłuchiwanym świadkom oraz nie składał wniosków dowodowych. Zarzucił także nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność ustalenia w jakich warunkach powinien odbywać karę pozbawienia wolności, nieprzesłuchanie pracodawcy pokrzywdzonego na okoliczność uzyskania przez pokrzywdzonego w każdej chwili pieniędzy w zakładzie pracy oraz podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Słupsku zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował stwierdzenie, że doprowadził F. J. do stanu bezbronności, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od całości wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez obrazę przepisów prawa procesowego:

- a) art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego i jego obrońcy i nieuzasadnione przyjęcie, że dowody te były nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy ,
- b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy

nieprawidłowych ustaleń oraz ocen, dokonanych przez Sąd I instancji i przyjęcie, że zachowanie A. L. w dniu zdarzenia:

- wyczerpało znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k., pomimo, iż w sprawie brak jest dowodów bezpośrednich, potwierdzających sprawstwo oskarżonego,
- powyższe miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż skutkowało pociągnięciem A. L. do odpowiedzialności karnej w związku z przypisaniem skazanemu popełnienia przez niego czynu z art. 280 § 1 k.k.”

Obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza akt sprawy oraz treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego nie wskazuje na istnienie uchybień podniesionych przez skarżącego, albowiem Sąd ten w sposób wnikliwy i kompleksowy dokonał oceny zaskarżonego wyroku Sądu, podając przy tym konkretne argumenty, z powodu których zarzuty apelacji uznał za niezasadne, w tym zwłaszcza dlaczego podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, że A. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Sądowi odwoławczemu nie umknął fakt, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał w sposób właściwy wniosków dowodowych oskarżonego i jego obrońcy m.in. o przeprowadzenie badania wariografem oskarżonego i pokrzywdzonego. Ponowne złożenie tych wniosków na etapie postępowania odwoławczego pozwoliło Sądowi odwoławczemu uznać, że było to uchybienie, które nie pociągało za sobą konieczności uchylenia orzeczenia, ponieważ nie miało ono wpływu na jego treść. Sąd Okręgowy rozpoznał złożone wnioski i trafnie oddalił je w oparciu o art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. Kasacja koncentruje się na kwestii oddalenia wniosku „dopuszczenie dowodu z wariografu” podnosząc, iż „obrońca oskarżonego (...) wniosła o przesłuchanie oskarżonego oraz pokrzywdzonego przy użyciu wariografu, tak aby nie było wątpliwości odnośnie wiarygodności zeznań uczestników zdarzenia z dnia 12 lutego 2019 roku”. Sąd Okręgowy, opierając się

na poglądach doktryny i orzecznictwie uzasadnił, dlaczego przeprowadzenie badania wariografem na tym etapie postępowania nie będzie przydatne oraz w jaki sposób może dojść do zniekształcenia wyniku tego badania przez same osoby poddawane badaniu, a swoje stanowisko zaprezentował na k - 883v-885v/tom V. Godzi się nadto zauważyć, że skoro intencją skarżącego było zweryfikowanie wiarygodności relacji skazanego i pokrzywdzonego, co do przebiegu zdarzenia poprzez przesłuchanie ich na te okoliczności przy użyciu wariografu, to przeprowadzenie takiej czynności byłoby w oczywisty sposób sprzeczne z treścią art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k. – niedopuszczalne jest stosowanie środków technicznych mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu osoby przesłuchiwanej, a wyjaśnienia i zeznania uzyskane w takich warunkach nie mogą stanowić dowodu (art. 171 § 7 k.p.k.).

Odnosząc się do podniesionego w kasacji zarzutu rażącego naruszenia prawa mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez zaakcentowanie przez Sąd Okręgowy nieprawidłowych ustaleń oraz ocen dokonanych przez Sąd I instancji i przyjęcie, że zachowanie A. L. w dniu zdarzenia wyczerpało znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k. pomimo, że w sprawie brak jest dowodów bezpośrednich potwierdzających jego sprawstwo podnieść należy, że uzasadnienie kasacji nie zawiera żadnych merytorycznych argumentów na poparcie tego zarzutu. Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy i wyczerpujący dokonał oceny zaskarżonego wyroku w zakresie dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń i dokonanej oceny dowodów, w tym powodów dla których uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego pomimo jego upojenia alkoholowego w trakcie zdarzenia. Dokonał też analizy zeznań F. J. oraz wyjaśnień A. L. w korelacji z innymi dowodami, odnosząc się do wiarygodności pokrzywdzonego, która była przez obrońcę i oskarżonego kwestionowana, m.in. w związku z ilością spożytego alkoholu. Sąd Okręgowy jedynie skorygował wyrok Sądu Rejonowego poprzez wyeliminowanie z opisu czynu znamienia doprowadzenia do stanu bezbronności, nie dostrzegając naruszenia przez ten Sąd ani zasady swobodnej oceny dowodów, ani zasady in dubio pro reo. Mając na uwadze treść uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, podzielić należy stanowisko prokuratora, że w kasacji skarżący nie

przedstawił żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby przyczynić się do innej oceny dowodów, niż dokonanej przez Sąd. Stanowisko skarżącego jest zresztą niekonsekwentne. Podążając za narracją skazanego skarżący kwestionuje wiarygodność nietrzeźwego pokrzywdzonego co do zastosowania wobec skazanego przemocy, nie dostrzega jednak, że F. J. pamiętał m.in., że to skazany wyszedł za nim z baru a następnie podążył za nim i okradł go, a okoliczności te potwierdzone zostały przez samego skazanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna, stąd też oddalił ją na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

(K.G.)

[ms]